

PĂRINTELE HIEROTHEOS VLACHOS

DESPRE SPOVEDANIE

Părerea lui fundamentală [a Părintelui Sofronie de la Essex] era că Taina Spovedaniei diferă de o simplă discuție.

Cel ce se spovedește spune elementul central al gândului sau al păcatului sau al patimii care îl necăjește, fără să intre în amănunte, iar duhovnicul lasă liber – să fie exprimat către cel ce se spovedește – primul gând care vine după rugăciune.

De asemenea, spunea că atunci când cineva îl întreabă pe duhovnic

și ia sfat, trebuie să primească sfatul acela ca fiindu-i destinat numai și numai lui, și să înceapă să-l îndeplinească, fără să zică celorlalți ce i-a spus duhovnicul. Mi-a spus de multe ori că aceasta era una din legile fundamentale ale Tainei Spovedaniei. Când legea este încălcată, se întâmplă multe tulburări, dar și numeroase împotriviri ale multor persoane împotriva duhovnicului.

Mai spunea că o altă lege legată de Taina Spovedaniei este de a nu ajunge ucenicul să se contrazică cu duhovnicul.

Sursa: Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafpaktos și Sfântul Vlasie, *Cunosc un om în Hristos: Părintele Sofronie de la Essex*, Editura Sophia, București; Editura Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2011

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 14 ianuarie	18:00	Vecernia
Duminică 15 ianuarie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica celor 10 leproși → Sfântul Cuvios Tebeul și Ioan Colibașul

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

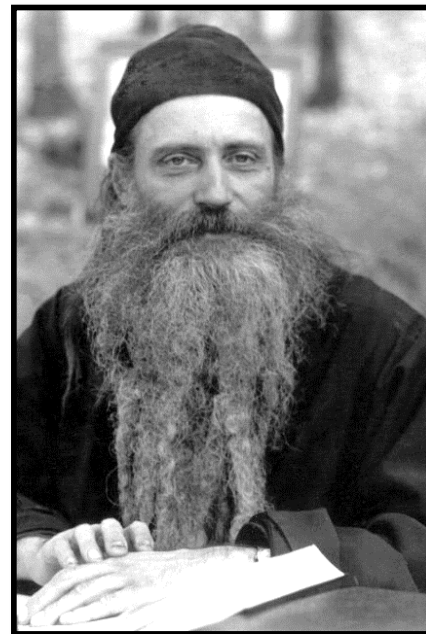
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu,
pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru
care să-i împiedice mântuirea.*

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 194 / 8 ianuarie 2016

PĂRINTELE SERAFIM ROSE

1934 - 1982

ÎNȘELĂCIUNEA DIAVOLEASCĂ

Conceptul de înșelăciune diavolească, unul dintre cele mai importante în învățătura Părinților Bisericii Ortodoxe, lipsește cu desăvârșire din spiritualitatea protestantă și romano-catolică, din care s-a desprins mișcarea „harismatică”. Acest fapt explică de ce o înșelare atât de evidentă a putut pune stăpânire asupra atâtor „creștini” cu numele, și cum un „profet” ca Nicolai Berdiaev, care provine dintr-un mediu ortodox, poate considera că este absolut esențial ca, în „noua eră a Duhului Sfânt”, „să se renunțe la viziunea ascetică asupra lumii”. Cauza este limpede - această viziune ascetică [patristică] oferă unicul mijloc prin care omul, odată ce a primit Duhul Sfânt prin Tainele Botezului și Mirungerii, poate continua cu adevărat să lucreze toată viața

pentru dobândirea și păstrarea Duhului – ea ne învață cum să avem discernământ duhovnicesc și să ne păzim de înșelăciunea diavolească. „Noua spiritualitate”, la care visa Berdiaev și pe care o pune în practică „renașterea harismatică”, se întemeiază pe cu totul altceva și, în lumina învățaturii patristice ortodoxe, se dovedește a fi o fraudă. Ca atare, nu este loc pentru ambele concepții în același univers spiritual. Pentru a accepta „noua spiritualitate” a „renașterii harismatice”, trebuie să respingi Ortodoxia; și invers, pentru a rămâne cu adevărat un bun creștin ortodox, trebuie să respingi „renașterea harismatică”, ea nefiind altceva decât o contrafacere a Ortodoxiei.

Pentru a arăta mai clar acest lucru, vom expune în cele ce urmează învățătura Bisericii Ortodoxe despre înșelăciunea diavolească, așa cum o rezumă (în secolul al XIX-lea) Sfântul Ignatie Briancianinov, el însuși unul dintre marii Părinți ai vremurilor mai apropiate.

Există două forme principale de înșelăciune diavolească. Prima, care este și cea mai spectaculoasă, apare atunci când cineva se luptă să atingă un înalt nivel spiritual sau viziuni, fără a se fi curățit însă de patimi și bazându-se numai pe propria sa judecată. Unui astfel de om, diavolul îi dăruiește „viziuni”. Se

găsesc multe astfel de exemple în Viețile Sfinților, carte de căpătâi a învățaturii patristice ortodoxe. Astfel, Sfântul Niceta, episcopul Novgorodului (31 ianuarie), s-a retras în pustie nepregătit și încălcând sfatul starețului său, și după scurt timp a început să audă o voce care se ruga împreună cu el. Apoi i-a vorbit însuși „Domnul” și i-a trimis un „înger” care să se roage în locul lui și să-l învețe să citească cărți în loc să se roage, și să dea învățături celor care îl căutau pentru sfat. Așa a și făcut, văzându-l neîncetat pe „înger” stând alături de el în rugăciune, iar oamenii care îl cercetau erau uimiți de înțelepciunea lui și de „darurile Duhului Sfânt” de care părea să fie plin, între care și darul de a face profeții care se împlineau întotdeauna. Înșelăciunea s-a dat pe față abia atunci când părinții din mănăstire au aflat de aversiunea lui față de Noul Testament (cu toate că din Vechiul Testament, pe care nu-l citise niciodată, putea cita pe de rost). Prin rugăciunile lor Niceta, s-a întors la pocăință, „minunile” pe care le făcea au încetat, iar mai târziu a ajuns la adevărata sfințenie.

Și Sfântul Isaac din Peșterile Kievului (14 februarie) a văzut o lumină mare în care i-a apărut „Hristos” înconjurat de „îngeri”; când Isaac, fără a-și face semnul Crucii, i s-a închinat, demonii au căpătat putere asupra lui și,

prinzându-l într-o horă drăcească, l-au lăsat abia viu. Și el a ajuns, mai târziu, la măsura sfințeniei.

Există multe alte cazuri asemănătoare, în care „Hristos” și „îngerii” s-au arătat unor asceți cărora le-au dăruit puteri uimitoare și „daruri ale Duhului Sfânt”, prin care cei înșelați au fost duși în cele din urmă la nebunie sau la sinucidere.

Mai este însă o altă formă, de înșelăciune diavolească, cu mult mai răspândită și mai puțin spectaculoasă, prin care victimelor nu li se oferă viziuni extraordinare, ci doar li se exaltă „sentimentele religioase”. Aceasta apare, după cum scrie Sfântul Ignatie Briancianinov, „când inima dorește și tinde spre bucuria simțămintelor sfinte și dumnezeiești, fără a fi deplin pregătită pentru ele. Cel care nu are o inimă înfrântă, care își asumă orice fel de merit sau valoare personală, care nu se ține neabătut de învățătura Bisericii Ortodoxe, ci, luându-se după vreo alta, își urmează propria judecată sau ascultă de învățături ne-ortodoxe, acela se află într-o stare de înșelare”. În Biserica Romano-Catolică se găesc nenumărate „cărți de învățătură” scrise de oameni aflați în această stare; un exemplu este *Urmarea lui Hristos* de Thomas de Kempis, despre care Sfântul Ignatie scrie: „Domnește în această carte, desprinzându-se de pe fiecare

pagină, suflul duhului rău, care îl încântă pe cititor și îl amețește. Cartea îl îndeamnă pe cititor direct către comuniunea cu Dumnezeu, fără a pomeni nimic de curățirea prin pocăință, care trebuie să premeargă acestei stări. Prin ea oamenii trupești [necurățiți de patimi] sunt răpiți de o bucurie și de o exaltare dobândite fără nici o strădanie, fără lepădarea de sine, fără pocăință, fără răstignirea trupului împreună cu patimile și cu poftele (Galateni 5, 24), fiind mulțumiți de sine și mândri de starea căzută în care se află”. Iar urmarea, după cum scrie Ivan M. Konțevici, marele propovăduitor al învățaturii patristice, este că „nevoitorul, străduindu-se să își aprindă în inimă iubirea de Dumnezeu fără a se fi îngrijit mai întâi de pocăință, se silește să guste sentimentele de bucurie și de extaz, dar nu obține decât contrariul; el intră în comuniune cu Satan și se îmbolnăvește de ură față de Duhul Sfânt” (Sf. Ignatie Briancianinov).

Tocmai aceasta este starea reală în care se află adepții „renașterii harismatice”, fără a o bănuși măcar. Vom vedea clar acest lucru comparându-le, punct cu punct, experiențele și concepțiile cu învățătura Sfinților Părinți ai Ortodoxiei, așa cum o rezumă Episcopul Ignatie Briancianinov.

Sursa: Serafim Rose, *Ortodoxia și Religia Viitorului*, Editura Sophia